

Købestævne, er jo næsten en Skæbnens Ironi, naar vi samtidig staar her og behandler et Forslag, der gaar ud paa at begrænse vor Repræsentation i Riga, saaledes som Tilfældet er. I Regeringsbladet for i Gaar Morges, i „København“, vil man paa Forsiden se en stor og meget flot udstyret Artikel netop om Danmark og Letland, om Betydningen af Forbindelsen mellem de to Lande. Det er en meget ejendommelig Baggrund for det Forslag, der er fremsat her, men jeg haaber ogsaa, at Sagens Behandling i Udvalget vil føre til, at dette Forslag ikke bliver virkeliggjort.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte indgaaende om vor Repræsentation i Østersølandene og i Rusland og mente, at her laa overhovedet vor Hovedinteresse, og det kan der naturligvis være noget om. Jeg mener nu alligevel, at saaledes som Forholdene arter sig i den russiske Sovjetrepublik, maatte man meget vel kunne tage det Spørgsmaal op til Drøftelse, om det er nødvendigt under de nuværende Forhold, hvor Handelsbalancen mellem Danmark og Rusland er saa uhyre negativ, som den er . . . (*Hans Nielsen*: Amerika!). Ja vel, men de samfundsøkonomiske Forhold i Rusland og her er jo saa himmelvidt forskellige, og man kunde meget vel tage op til Drøftelse det Spørgsmaal, om det under de nuværende Forhold og i Betragtning af dette Minus paa Handelsbalancen er nødvendigt at have en saa omfattende Delegation i Rusland som den, vi i Øjeblikket har. Det ærede Medlem var for Resten i en noget anden Forbindelse selv inde paa lignende Betragtninger.

Jeg skal derefter vende mig til et andet Punkt i det foreliggende Lovforslag, som vedrører den hjemlige Tjeneste, den indre Tjeneste. Den højtærede Udenrigsminister gjorde det selv til Genstand for en Del Betragtninger i sin Forelæggelsestale. Jeg beder om Formandens Tilladelse til at oplæse det paagældende Afsnit: „Vi har“, siger den højtærede Udenrigsminister, „her fulgt den saakaldte Forenklingskommissions Forslag næsten helt og holdent. Kun paa et enkelt Punkt er der taget Afstand fra Kommissionens Forslag, idet man ikke er gaaet saa vidt, men paa et andet Punkt er man gaaet videre.“ Den højtærede Minister udtalte sig hverken nærmere om, hvad det er for et Punkt, hvorpaa der er taget Afstand fra Kommissionens Forslag, eller om, hvad det er for et andet Punkt, paa hvilket man er gaaet ud over Kommissionens Forslag, og vi er da henvist til, om jeg saa maa sige, selv at give den formentlig

rigtige Fortolkning af denne udenrigsministerielle Udtalelse. Jeg beder om, at den maa berigtiges, saafremt min Opfattelse skulde være urigtig. Det enkelte Punkt, paa hvilket der er taget Afstand fra Kommissionens Forslag, kan, saa vidt jeg kan skønne, kun være Spørgsmaalet om Raadgiveren i Folkeret. Det Punkt, paa hvilket man er gaaet videre end Forenklingskommissionen, kan, saa vidt jeg skønner, kun være Nedlæggelsen af Erhvervenes Oplysningsbureau, som en selvstændig Afdeling, ledet af en Afdelingschef, og dettes Henlæggelse under den politisk-handelspolitiske Afdeling. Jeg formoder, at denne min Fortolkning af den højtærede Udenrigsministers Udtalelser er rigtig.

Ærede Medlemmer, som har gjort sig bekendt med Forenklingskommissionens Indstilling i dens 4de Betænkning, vil vide, at denne Kommission fuldstændig enstemmigt — jeg lægger Vægt paa, at dette var fuldstændig enstemmigt, og at det skete med Tilslutning fra alle 4 politiske Partier her i Salen — udtalte sig for, at man nedlagde Stillingen som Raadgiver i Folkeret som en i Normeringsloven normeret Tjenestemandsstilling. Der havde fundet en Forhandling Sted med Udenrigsministeriet, som havde udtalt sig mod, at denne Stilling blev nedlagt, men ogsaa efter denne Forhandling fastholdt man fra Forenklingskommissionens Side aldeles enstemmigt sin tidligere Opfattelse. Nu findes der i Bemærkningerne til det fremsatte Lovforslag i Motiverne til Udenrigsministeriets Bidrag til Normeringsloven for 1928—29 under Punkt 5 nogle Bemærkninger om, at „Udenrigsministeriet maa anse det for rimeligt, at den nuværende Raadgiver i Folkeret og de nu i Ministeriets Arkiv ansatte Tjenestemænd beholder de dem tillagte Hjemmetillæg“. Man siger kun, at man maa anse det for rimeligt, man gør ikke noget som helst Forsøg paa at begrunde, hvori denne Rimelighed bestaar. Vi stilles overfor dette, at Folkeforbundskontoret som selvstændigt Kontor nedlægges, og at Raadgiveren i Folkeret, der beklædte Chefsstillingen for Folkeforbundskontoret, bevares i Tjenestemandsstilling som Raadgiver i Folkeret. Man begrænser hans Arbejde — om man halverer det, skal jeg nu ikke sige, det vilde maaske være at gaa for vidt, men man begrænser det —, men alle de ham tillagte Lønninger forbliver ganske uforandrede. Ellers er den høje Regering ikke saa bange for at fremsætte Lovforslag om dybt indgribende Ændringer vedrørende Lønningerne til Statens Tjenestemænd. Man